

означава: „край“. Защото те са тревожния вик за нещо безвъзвратно изгубено и човек се отзовава пред един свършен факт. Нему остава само една възможност: да се примири с тоя факт. „Никога вече“ — това са две думи, които ежеминутно дебнат човека. Те като да са некакъв жесток часовей над неговото щастие, готов всеки момент да му каже: „стига“. Но как да се изрази това с езика на житейската суета? Може да го разбере само онзи, който е скжсал за винаги нишката с това щастие. Всекой от вас трябва да очаква неизбежната присжда на гия думи: „никога вече“. Подобно на тежък чук те ще паднат върху главата на всекиго, кому когато е писано.

Св. Горнаков — Г. П. Стаматов

Силует.

Възвисок, минал петдесетлетие, мъж строен и елегантен: две качества придобил в службата си офицер в Българската армия, с високо дигнато чело, низ което загадочно гледат премрежени очи, секаш по скоро вгледани в негова вътрешен мир от колкото в онова, което бегло минава пред тях. Той рядко се среща по улиците от колкото в кръчмата.

Там — в кръчмата — той наблюдава човешката душа и с дълбокото проникновение на ясновидеца, долавя трагизма, който е докарал посетителите на ония места, гдето едни отиват да утоляват физическа жажда, други — да гасят душевни мъки. Едните — чревоугодници, на които всжде живота е предназначение да се пие и яде, не са негова прицелна точка. Другите — несретници, жертва на злополуки в живота, слаби да се наложат, гдето трябва или изненадано сполетени от изневера, поради високи човешки добродетели, големи идеалисти, попаднали всред грубата действителност, нежни мечтатели — омотани в мрежата на възхви и фарисеи — те са неговите герои.

Природа в неговите творения нема. И ако би съществувало премия за писатели чужди на ландшафт — Г. П. Стаматов би взел награда. Затова пък кръчмата с нейните ниски сводове, душна атмосфера, напоена с парите на спирта, населена с призраците на измъчената душа, която се залива с спирт за да изгуби съзнание, защото будното съзнание е извор на непостижими мъки — е негова външен свят.

Може би той — писателя сам е един от тия несретници и там в кръчмата виждайки онези, които са братя по съдба, постига две неща: да наблюдава другите и да познае себе си,